

Arrest

nr. 259 601 van 26 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 mei 2015 bij de Belgische ambassade van Islamabad, Pakistan, een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging, als echtgenote van een Duitse onderdaan. Op 19 oktober 2015 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd, omdat het in Pakistan op 18 december 2014 afgesloten huwelijk wegens strijdigheid met de Belgische openbare orde niet wordt erkend in België.

1.2. Op 18 december 2015 weigert ook de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent de erkenning van het buitenlandse huwelijk en de inschrijving ervan in de bevolkings- en vreemdelingenregisters.

1.3. In beroep bevestigt de rechtbank van eerste aanleg van Gent de beslissing tot weigering van de buitenlandse huwelijksakte in België, bij vonnis van 23 maart 2017. Het hof van beroep van Gent verklaart het ingestelde hoger beroep ongegrond bij arrest van 8 maart 2018.

1.4. Op 16 januari 2019 dient verzoekster bij de Belgische ambassade van Islamabad, Pakistan, een aanvraag in voor een visum kort verblijf met het oog op een bezoek aan haar 'echtgenoot'. Op 7 juni 2019 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd, opnieuw omdat het ingeroepen buitenlandse huwelijk niet wordt erkend in België.

1.5. Verzoekster betreedt op ongekende datum het Belgische grondgebied en dient op 14 februari 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart voor familielid van een burger van de Europese Unie, op basis van hetzelfde huwelijk met een Duitse onderdaan. Op 8 juli 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, omdat het buitenlandse huwelijk wegens schijnhuwelijk niet wordt erkend in België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt het tegen deze beslissing ingestelde beroep, bij arrest van 9 december 2020 met nummer 245 808.

1.6. Op 30 maart 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: [M.]

Voornaam: [S.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 08.07.2020. De beslissing werd betekend aan betrokkene op 28.07.2020. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing. Dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 252 314 op 09.12.2020.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het in Pakistan afgesloten huwelijk werd in België na een grondig onderzoek van politie en parket niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand en werd zodoende eveneens niet geregistreerd. Betrokkenen gingen in beroep tegen deze beslissing, de niet-erkenning werd echter bevestigd door het Hof van Beroep. De relatie tussen beiden wordt betwist. Derhalve kan het gezinsleven van betrokkene met referentiepersoon evenmin worden aangehaald als argument waarom het bevel niet zou mogen genomen worden. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen.

Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat heden in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker via de procedure gezinshereniging naar Europa kwam.

Verzoeker meent dat de Britse autoriteiten haar op basis van haar huwelijk een verblijfsvergunning gaf in de EU.

Deze verblijfsvergunning is tot en met 21.05.2025 geldig. Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om met dit elementen rekening te houden.

Verweerster moet bij het nemen van beslissing tot een bevel met alle elementen rekening houden.

Een Europees land erkent niet zomaar een huwelijksakte.

Men mag van verweerster verwachten dat ze minstens respect heeft voor een beslissing die genomen was door een ex lidstaat.

Temeer wanneer in deze verblijfsvergunning het volgende vermeld staat:

ISSUED UNDER THE EU EXIT SEPARATION AGREEMENT.

Verzoeker meent dat ze een visum gekregen heeft op basis van het richtlijn 2004/38/EG toen ze naar VK kwam.

Het enige wat in de beslissing staat is het volgende

Dat artikel 8 EVRM en artikel 74/13 ww. niet geschonden zijn omdat verzoeker langer in het Rijk gebleven is dan de termijn waartoe ze gemachtigd was.

De gemachtigde stelt dat relatie tussen beiden wordt betwist.

Dit is een vage verwoording.

Wat bedoelt verweerder met de relatie wordt betwist?

Is er twijfel over de geldigheid van de huwelijksakte? JA volgens de Belgische wet, maar nee volgens de Britse en Pakistaanse wet.

Is er twijfel over het feit dat ze effectief een koppel vormen? JA, volgens het politionele onderzoek maar nee volgens de werkelijkheid.

Het feit dat huwelijk niet erkend is in België mag geen vrije brief zijn voor verweerder om aan verzoeker een bevel te geven.

Verzoekers zijn nog steeds volgens hun nationale wet gehuwd met elkaar. Dit huwelijk genot eveneens een de plano erkenning in VK.

Het is niet correct dat een Europees land de beslissing van een ander Europees land nl. de afgifte van een Europees visum en verblijfskaart in twijfel te trekt en vervolgens aan haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Wat zal België gedaan hebben mocht er geen BREXIT gekomen zijn?

Wat was dan de optie van België?

Eens dat een persoon een visumgezinshereniging in EU krijgt en op basis van dit visum een verblijfsvergunning Dit is een begin van bewijs van een relatie.

Verzoekers wonen feitelijk en wettelijk sinds mei/juni 2020 onder een dak als een koppel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68)

Verzoeker heeft een zeer echte band van de stiefkinderen. Verweerder heeft nagelaten om artikel 8 van EVRM ook toe te passen wat betreft tussen verzoeker en de stiefkinderen. Verzoeker is zowel moreel als financieel volledig afhankelijk van haar echtgenoot."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

Zij verstrekt volgende uiteenzetting bij haar middel:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden;

Zie bestreden beslissing aub.

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kunnen opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoeker begrijpt niet ook niet waarom ze nu een bevel gekregen heeft wanneer ze over een geldig verblijfskaart van VK, afgeleverd voor de BREXIT, beschikt.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Pakistan of VK zal zijn, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om uw Raad hieromtrent te vatten. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Verzoekende partij meent dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijke bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in zijn bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Het zal uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar recht om een F kaart te krijgen en haar huwelijksakte te laten erkennen.

Verzoeker meent dat in haar geval verweerder geen onderzoek verrichtte naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Pakistan voor en pas gehuwde vrouw.

Ze zal gestigmatiseerd worden door haar familie bij een terugkeer naar Pakistan. Mensen gaan van alles over haar zeggen.

De familie zal haar niet zomaar opvangen.

Belang:

Verzoekers meent dat ze belang heeft omdat dit bevel in strijd is met het internationaal verdragsrecht, nl. Artikel 13 EVRM. Verzoeker verzoekt uw Raad om dit bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en nietig te verklaren."

2.1.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.1.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.1.6. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrondslag vormt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoekster langer in België verblijft dan de in de artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Hij wijst erop dat verzoekster op 8 juli 2020 het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en dat de Raad bij arrest van 9 december 2020 het tegen deze beslissing ingestelde beroep heeft verworpen.

Daarnaast duidt verweerder waarom de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bedoelde elementen – met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand – de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet verhinderen. Hij motiveert dat niet blijkt dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft. Verder wijst hij erop dat het in Pakistan afgesloten huwelijk in België, na grondig onderzoek van politie en parket, niet wordt erkend en dit werd bevestigd door het bevoegde hof van beroep. Verweerder stelt de relatie en het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven te betwisten. Hij stelt nog dat er nergens in het dossier sprake is van minderjarige kinderen.

2.1.7. In zoverre verzoekster aangeeft dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn tot het toetsen van de materiële motivering, merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkele wijze, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, duidt waarom zij deze mogelijkheid niet zou hebben. Dit betoog van verzoekster mist de nodige duidelijkheid.

2.1.8. Verzoekster betoogt dat bij de afgifte van het bestreden bevel geen rekening is gehouden met alle nuttige elementen. Zo wijst zij erop dat zij op legale wijze naar het Verenigd Koninkrijk is gekomen met een door dit land uitgereikt visum gezinshereniging op basis van de Burgerschapsrichtlijn.

De thans voorliggende stukken geven inderdaad aan dat verzoekster met een door het Verenigd Koninkrijk afgeven visum gezinshereniging op 5 februari 2020 naar dit land reisde. Dit is kort voordat zij op 14 februari 2020 in België een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende. Zij voegt een Britse verblijfsvergunning *“issued under the EU Exit Separation Agreement”* die geldig is tot 21 mei 2025.

Allereerst merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoekster zich, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en in het bijzonder in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, tegenover het bestuur beriep op het haar door het Verenigd Koninkrijk afgegeven visum en de verblijfsvergunning in dit land of dat zij het bestuur zelfs maar in kennis stelde van deze gegevens en stukken. In deze situatie kan zij niet dienstig voorhouden dat verweerder hieromtrent diende te motiveren of hiermee specifiek rekening diende te houden.

Daarenboven gaat verzoekster er met haar kritiek verkeerdelijk van uit dat het Britse visum gezinshereniging en de Britse verblijfsvergunning haar zouden toelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het gehele grondgebied van de Europese Unie, waaronder België. Het komt enkel de ter zake bevoegde Belgische instanties toe om vast te stellen dat verzoekster gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in dit land. De feitelijke gegevens van het dossier tonen aan dat verzoekster dit wel degelijk ook beseftte, nu zij op 14 februari 2020 in België een aanvraag indiende voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenote van een Duitse onderdaan. Op 8 juli 2020 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel vast dat verzoekster niet gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in deze hoedanigheid. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd 9 december 2020 verworpen door de Raad, waardoor de weigeringsbeslissing definitief in het rechtsverkeer is. Bijgevolg, en nu het niet is betwist dat verzoekster langer in België verblijft dan de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet, heeft verweerder op correcte wijze geoordeeld dat er grond is om haar bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De thans door verzoekster aangebrachte gegevens en stukken zijn niet van aard afbreuk te kunnen doen aan deze gedane vaststelling, zodat in geen geval blijkt als zou hiermee onterecht geen rekening zijn gehouden. Rekening houdend met de procedurele voorgaanden en wat

voorafgaat, is verzoekster niet ernstig waar zij voorhoudt niet te kunnen begrijpen waarom zij bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Met haar betoog dat het Verenigd Koninkrijk niet zomaar een (buitenlandse) huwelijksakte erkent en dat verweerder respect dient te betonen voor beslissingen genomen door een vroegere EU-lidstaat, toont verzoekster evenmin aan dat verweerder incorrect heeft vastgesteld dat verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden in België als 'echtgenote' van een Duitse onderdaan op 8 juli 2020 werd geweigerd, dat het beroep tegen deze beslissing op 9 december 2020 werd afgewezen en dat zij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan. Verweerder miskent met de bestreden beslissing geenszins het verblijfsrecht dat verzoekster in het Verenigd Koninkrijk werd toegestaan. Deze beslissing verhindert haar zo niet om, samen met de Duitse onderdaan met wie zij stelt naar Pakistaans recht te zijn gehuwd, te verblijven in het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeksters kritiek komt in wezen hierop neer dat zij van mening is dat haar buitenlandse huwelijk onterecht niet wordt erkend in België en in het verlengde hiervan dat zij onterecht niet werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op basis van dit huwelijk. Dit alles is evenwel niet zozeer het gevolg van de bestreden beslissing, maar wel van de beslissing van 8 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. In deze beslissing werd geduid, met verwijzing naar artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, dat het in Pakistan afgesloten huwelijk strijdig is met de Belgische openbare orde en om deze reden niet wordt erkend in België. Verzoekster heeft tegen deze beslissing beroep aangetekend, maar dit beroep werd verworpen. De beslissing van 8 juli 2020 is aldus definitief in het rechtsverkeer. Verzoekster kan met huidig beroep niet alsnog de motieven van de beslissing van 8 juli 2020 aanvechten.

In zoverre verzoekster van mening is dat haar huwelijk ten onrechte niet wordt erkend in België, dient de Raad trouwens nog op te merken dat hij in geen geval rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer het bestuur beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing wordt betwist door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur het huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Nergens duidt verzoekster trouwens de rechtsgrond aan op basis waarvan verweerder de beslissing van de Britse autoriteiten tot erkenning van het huwelijk dient over te nemen en zijn eigen bevoegdheid ter zake ingevolge artikelen 21 en 27, § 1, eerste lid van het WIPR om in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging de doorwerking van de vreemde huwelijksakte te onderzoeken en desgevallend te weigeren omwille van strijdigheid met de Belgische openbare orde, niet lang vermocht aan te wenden.

Hierbij dient er overigens nog op te worden gewezen dat verzoekster een eerste keer een visumaanvraag in het kader van gezinshereniging als echtgenote van een Duitse onderdaan indiende bij de Belgische ambassade in Islamabad op 19 mei 2015, waarbij de afgifte van het gevraagde visum werd geweigerd omdat er sprake is van een schijnhuwelijk. Nadat ook de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte weigerde, heeft verzoekster beroep aangetekend bij de bevoegde rechtbank van eerste aanleg. Opnieuw werd beslist tot weigering van erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Bij arrest van 8 maart 2018 bevestigde het hof van beroep van Gent de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg. Ook nadien werd een visumaanvraag van verzoekster nog geweigerd, omdat haar buitenlandse huwelijk niet kan worden erkend in België wegens schijnhuwelijk. Dit alles heeft de Britse autoriteiten ook niet verhinderd om verzoekster wel toe te laten tot een verblijf op hun grondgebied in het kader van gezinshereniging.

Verzoeksters uiteenzetting laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder incorrect heeft vastgesteld dat zij langer op het Belgische grondgebied verblijft dan toegestaan, waardoor er grond was om haar bevel te geven het grondgebied te verlaten. Zij maakt niet aannemelijk dat bepaalde gegevens die afbreuk konden doen aan deze vaststelling ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

2.1.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met een Duitse onderdaan met wie zij in Pakistan is gehuwd en wijst erop dat zij sinds mei 2020 samenwonen. Zij stelt tevens dat zij moreel en financieel volledig afhankelijk is van haar ‘*echtgenoot*’. Verzoekster is van mening dat de erkenning van haar huwelijk door het Verenigd Koninkrijk een begin van bewijs is van haar gezinsleven. Zij stelt verder dat zij een goede band heeft met haar stiefkinderen en dat hiermee geen rekening is gehouden. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing enkel vage bewoordingen worden gebruikt om haar gezinsleven in vraag te stellen.

In de bestreden beslissing hield verweerder wel degelijk rekening met de door verzoekster voorgehouden gezinsband met een Duitse onderdaan. Hij motiveerde evenwel als volgt:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het in Pakistan afgesloten huwelijk werd in België na een grondig onderzoek van politie en parket niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand en werd zodoende eveneens

niet geregistreerd. Betrokkenen gingen in beroep tegen deze beslissing, de niet-erkenning werd echter bevestigd door het Hof van Beroep. De relatie tussen beiden wordt betwist. Derhalve kan het gezinsleven van betrokkene met referentiepersoon evenmin worden aangehaald als argument waarom het bevel niet zou mogen genomen worden. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen.

Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat heden in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief."

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van 8 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tevens naar de eerdere beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om, na grondig onderzoek van politie en parket, de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte te weigeren, bevestigd door het hof van beroep. Verweerder heeft hiermee op duidelijke wijze aangegeven de relatie en het (beschermenswaardig) gezinsleven tussen verzoekster en haar beweerde Duitse echtgenoot te betwisten, omdat het een schijnhuwelijk betreft. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat er enkel "vage bewoordingen" worden gebruikt of dat zij niet ten volle op de hoogte is van waarom haar huwelijk, en bijgevolg een beschermenswaardig gezinsleven, niet wordt erkend.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('*lawful and genuine marriage*'), zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

In casu werd door de bevoegde Belgische bestuurlijke én rechterlijke instanties geoordeeld dat er sprake is van een schijnhuwelijk. In deze omstandigheden, en ondanks het gegeven dat de Britse instanties op basis van het huwelijk blijkbaar wel een verblijfsvergunning toekenden, slaagt verzoekster er met haar betoog niet in om aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Het enkele gegeven dat verzoekster sinds mei/juni 2020 samenwoont met haar '*echtgenoot*' vermag niet op te wegen tegen het gegeven dat na grondig onderzoek is vastgesteld dat er sprake is van een schijnhuwelijk en alsnog een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen. Ondanks meerdere pogingen, gedurende meerdere jaren, is de Pakistaanse huwelijksakte nog nooit door één van de Belgische overheden erkend geweest.

In zoverre verzoekster voorhoudt moreel en financieel afhankelijk te zijn van haar '*echtgenoot*', blijft zij ook in gebreke een en ander concreet aannemelijk te maken. Zij toont met haar bewering niet alsnog een beschermenswaardig gezinsleven aan.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was. Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat verweerder er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat, gelet op de door het Verenigd Koninkrijk afgegeven verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging, mag worden aangenomen dat verzoekster en haar Duitse partner in dit land kunnen samenleven. Gelet op het gegeven dat de bevoegde Belgische instanties in de voorbije jaren meermaals hebben beslist tot weigering van erkenning van het in het buitenland afsloten huwelijk konden zij ook geen enkele gerechtvaardigde verwachting koesteren dat zij in dit land samen een leven mochten uitbouwen.

Verzoekster betwist niet dat zij geen minderjarige kinderen heeft.

Voor zover verzoekster verwijst naar '*een zeer [h]echte band*' met '*de stiefkinderen*', wijst de Raad er nog op dat verzoekster nalaat om concreet te duiden waaruit de banden precies bestaan en waaruit de hechtheid van de ingeroepen banden precies dient te blijken. Het betreft dus wezenlijk niet meer dan een blote en ongestaafde bewering. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de '*stiefkinderen*' reeds lange tijd meerderjarig zijn. Een beschermenswaardige gezinsband blijkt geenszins.

In zoverre verzoekster zich wenst te beroepen op een beschermenswaardig privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, dient er te worden vastgesteld dat zij nalaat om op concrete wijze te duiden

waaruit haar privéleven in België bestaat en waarom dit een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan. Verzoekster maakt aldus geen beschermenswaardig privéleven aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.10. Verzoekster betoogt verder dat zij als pas gehuwde vrouw niet kan terugkeren naar Pakistan. Zij stelt dat dit ten onrechte niet is onderzocht. Zij stelt dat zij zal worden gestigmatiseerd door haar familie en haar familie haar niet zomaar zal opvangen.

Het is de Raad niet geheel duidelijk op grond van welke wetsbepaling een onderzoek zich opdrong. Verzoekster duidt dit niet. Bovendien moet andermaal wordt vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van blote beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeksters huwelijk in Pakistan dateert trouwens ook al van 18 december 2014 en zij heeft nog tot 5 februari 2020 in haar land van herkomst gewoond, zonder haar 'echtgenoot'. Zij maakt geen gewag van moeilijkheden die dit haar zou hebben opgeleverd. Verzoekster maakt in geen geval aannemelijk dat enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening zou zijn gebracht of nader diende te worden onderzocht.

2.1.11. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskenning van de wet in ruime zin.

2.1.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.13. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, betoogt verzoekster nog dat zij niet weet naar welk land zij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de bestreden beslissing een vrijwillige terugkeer inhoudt en dat er geenszins sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel. De Raad stelt vast dat verzoekster in eerste instantie zelf moet gaan beoordelen naar welk land zij zich zal kunnen begeven. Dit kan haar land van herkomst zijn, of het Verenigd Koninkrijk als zijnde het land waarvan zij zelf stelt er een verblijfsvergunning geldig tot 21 mei 2025 te hebben. Er blijkt alvast niet dat er, vanuit het oogpunt van artikel 8 van het EVRM of enig ander artikel van dit verdrag, een beletsel is opdat verzoekster vrijwillig gevolg kan geven aan de thans bestreden beslissing. Het betoog over de onduidelijkheid van het land waarnaar verzoekster zou worden teruggestuurd bij gedwongen uitvoering van het bevel, is theoretisch. Indien verweerder op een later tijdstip zou overgaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering kan verzoekster hiertegen de geëigende beroepsprocedures aanwenden die wel degelijk voorhanden zijn.

In alle geval moet worden gesteld dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar – zoals reeds werd vastgesteld – maakt zij in geen geval een schending van deze verdragsbepaling aannemelijk.

Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt niet.

2.1.14. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Verzoeker is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen
- Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met reden te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen"

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74:18 Vw)

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Mocht ze de kans gekregen hebben om gehoord te worden zal ze het volgende gezegd hebben:

Hou aub rekening met het feit dat ik houder ben van een verblijfsvergunning in VK, gekregen toen VK in de EU zat.

Hou aub rekening met het feit dat ik sinds mei/juni 2020 onder een dak met een EU onderdaan woon.

Hou aub rekening met het feit dat ik niemand heb op wie ik in het land van herkomst mag rekenen.

Hou aub rekening met het feit dat bij een eventuele terugkeer mensen slechte dingen over mij zullen vertellen. Ze zullen denken dat ik een slechte vrouw was en dat mijn man mij verstoten heeft.

Hou aub rekening met de uitbraak van de COVID 19. Het is niet menselijk om in die periode waar de reizen naar buitenland verboden is om aan mij een bevel te geven.

De band van verzoeker en met de stiefkinderen en de morele afhankelijkheid van elkaar.

Hou aub rekening met het feit dat ik ziek ben. (stuk 7 - medisch stuk)

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

2.2.2 In zoverre verzoekster zich beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest wordt opgemerkt dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Er blijkt dan ook niet dat verzoekster zich dienstig op dit artikel kan beroepen in de huidige procedure.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de Terugkeerrichtlijn, en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, pt. 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 50).

In dit verband heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, vormt de omzetting van voormelde bepaling uit de richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, pt. 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 38).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 40).

Verzoekster betoogt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster niet uitdrukkelijk werd gehoord voor de afgifte van het bestreden bevel. Hierbij dient er wel te worden opgemerkt dat verzoekster op 14 februari 2020 een aanvraag om gezinshereniging als echtgenote van een Duitse onderdaan heeft ingediend. In het kader van deze aanvraag kon zij reeds alle nuttige informatie aangaande haar (gezins)situatie voorleggen.

Wat er ook van zij, verzoekster slaagt er niet in om specifieke omstandigheden naar voor te brengen die alsnog hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Verzoekster betoogt dat ze, indien bijkomend gehoord, nog had kunnen wijzen op haar Britse verblijfsvergunning die haar werd afgeleverd op een ogenblik dat het Verenigd Koninkrijk nog deel uitmaakte van de Europese Unie. Zoals reeds werd aangegeven, vermag verzoekster hiermee de motieven niet onder uit te halen dat haar in België het recht op verblijf van meer dan drie maanden is geweigerd en zij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan.

In zoverre verzoekster stelt nog te hebben willen wijzen op haar samenwoonst met een Duitse onderdaan sinds mei/juni 2020, blijkt niet dat dit enkele gegeven iets had kunnen veranderen aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin duidelijk is geoordeeld dat, nu de administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België vaststelden dat er sprake is van een schijnhuwelijk, geen beschermenswaardig gezinsleven blijkt. Het enkele gegeven van een samenwoonst kan in deze situatie in geen geval volstaan om alsnog een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen.

Met loutere beweringen dat verzoekster een band zou hebben met de volwassen kinderen van haar 'echtgenoot' en dat zij moreel afhankelijk zouden zijn van elkaar, zonder een en ander met concrete gegevens aan te tonen, toont verzoekster evenmin aan dat zij nog concrete elementen had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben gehad op het beslissingsproces.

Verzoekster stelt verder te hebben willen wijzen op het gegeven dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst op wie zij kan rekenen en dat bij een terugkeer naar dit land mensen slechte dingen over haar zullen vertellen. In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat verzoekster andermaal niet verder komt dan blote beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd met een begin van bewijs. Nog wordt opgemerkt dat verzoekster in uitvoering van de bestreden beslissing niet noodzakelijk dient terug te keren naar haar land van herkomst. Zij stelt zelf te beschikken over een geldige verblijfsvergunning voor het Verenigd Koninkrijk. Opnieuw blijken geen concrete gegevens die het nemen van de bestreden beslissing konden beïnvloeden.

Verzoekster toont verder ook niet concreet aan dat het haar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing was verboden te reizen naar haar land van herkomst of het land waar zij verblijfsgerechtigd is. Evenmin toont zij concreet aan dat zij, omwille van de coronapandemie, niet kan reizen naar haar land van herkomst of het Verenigd Koninkrijk waar zij stelt verblijfsgerechtigd te zijn, of dat dit haar zou blootstellen aan onmenselijke situaties. Andermaal blijkt dus niet dat zij het bestuur nog informatie had kunnen aanreiken die kon verhinderen dat de bestreden beslissing zou worden genomen.

Verzoekster stelt ten slotte dat zij ziek is en verwijst hiervoor naar een attest van het wijkgezondheidscentrum De Kaai dat zij voegt bij haar verzoekschrift (stuk 7). Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat dit stuk dateert van 14 april 2021. Het bestreden bevel werd echter reeds genomen op 30 maart 2021. Aldus had verzoekster, indien zij voor het nemen van de bestreden beslissing was gehoord, niet naar dit stuk kunnen verwijzen. Voor zover als nodig, wijst de Raad er verder nog op dat in het stuk advies wordt gevraagd in het kader van een zwangerschapswens en omwille menstruatieproblemen waarvoor in Pakistan de diagnose PCOS werd gesteld. Vervolgens wordt, wat de huidige medische problemen betreft, uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster geen ziekte heeft. Er is enkel spanningshoofdpijn. Nu het medisch attest uitdrukkelijk stelt dat verzoekster actueel geen ziekte heeft, blijkt niet dat enige ziekte zou kunnen verhinderen dat zij gevolg geeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het attest kan geenszins blijken dat verzoekster omwille van medische redenen zou zijn verhinderd gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient op te worden gewezen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen en voor de betrokkene nadelige beslissing kon afhouden. Verzoekster toont met haar betoog, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, niet aan dat zij dergelijke informatie kon verschaffen.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS